

OSTROV
POSLUŠNOSTI

Marina Anderson

OSTROV POSLUŠNOSTI

Marina Anderson

2014

Copyright © 2000 by Marina Anderson
Translation © 2014 by Zina Procházková
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HAVEN OF OBEDIENCE,
vydaného nakladatelstvím Sphere, Londýn 2012,
přeložila Zina Procházková

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Korektura: Hedvika Schiesselová

Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský

Obálka: Rajka Marišinská

Vydání druhé, v elektronické verzi první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2014

ISBN 978-80-7303-969-1

KAPITOLA JEDNA

Jednoho dubnového nedělního večera se ve společenském sále Ostrova shromáždilo dvacet lidí. Rob Gill, majitel, k nim držel proslov a všichni mu viseli očima na rtech. „Věřím, že se vám ty tři dny u nás líbily,“ řekl a pousmál se. „Kdyby nic jiného, aspoň jste se dozvěděli něco víc o sobě.“

Jan Pearsonová, osmadvacetiletá castingová manažerka na volné noze, cítila, že se červená. Rozhlédla se po ostatních. Nespouštěli oči z Roba. Najednou vypadali tak všedně – ženy v kalhotových kostýmech nebo značkovém oblečení pro volný čas, muži většinou v oblecích. Neuvěřitelný protiklad k právě uplynulému víkendů. Tak například muže vedle sebe – momentálně ve strohém trojdílném obleku, bílé košili a s tmavomodrou kravatou – naposledy viděla, jak s rukama svázanýma za zády pokorně klečí u nohou prsaté blondýny, čeká, kdy mu konečně dopřeje krutě oddalované vyvrcholení, a celý se třese vzrušením a chtíčem.

„Je nutné, abyste pochopili jedno,“ pokračoval Rob. „Stali jste se součástí velmi vybraného tajného společenství. Po pří-

jezdu jste podepsali místopřísežné prohlášení, že dodržíte náš zákon mlčení. Až se ocitnete zpátky mezi svými přáteli v běžném životě, nejspíš to pro vás bude těžké. Ale pokud přísahu porušíte, budete vyloučeni. Jinými slovy, už sem nebudete smět přijet.“

Jan vyschlo v ústech. Jediný víkend stačil, aby si vypěstovala návyk na rozkoše, kterým se v tomhle svérázném zařízení naučila holdovat. Kdyby jí někdo vykládal, že jí bude připadat erotické, když ji někdo donutí k poslušnosti a submisivitě, vysmála by se mu. Ve všech svých milostných vztazích měla vždycky navrch a vyhovovalo jí to. Pobyt na Ostrově ji však úplně změnil.

Rob stále ještě mluvil. „Mnozí z vás, kdo jste se tu dnes sešli, spolu určitě budete chtít zůstat v kontaktu, a nás to těší. Jste teď naladěni na podobnou strunu. Jediní, s kým se do budoucna stýkat nesmíte, jsou vaši zdejší učitelé. Nezapomeňte, že pro nás je to práce. Není v tom nic osobního.“

Jan pod přiléhavým propínacím svetříčkem zničehonic naběhly bradavky. Na jejich ztvrdlých hrotech ucítla jemné pohlázení tkaniny. Zavínil to Rob – svými slovy jí připomněl předešlý večer.

Po dlouhé lekci s jedním z dalších učitelů a dvěma hosty ležela zmalátněle na lůžku, vyčerpaná a ukojená, když do místnosti vešel Rob. Provázel ho učitel v zácviku, mladík, se kterým se Jan prozatím neznala. Rob oznámil, že přišli, aby se jí příští hodinu postarali o potěšení. Nejdřív si myslela, že jde o nějaký omyl, a pustila se do vysvětlování, že už si užila vrchovatě. A v tu chvíli se Robův výraz změnil – proměnil se v ten, kterému během víkendu přivykla. Pronikavé modré oči se mu zúžily.

„Doufám, že se mi už zase nepokoušíte přikazovat, co mám dělat, Jan,“ prohlásil. Vzpomněla si na tresty, které musela přetrpět, než pochopila, jaká tady na Ostrově platí pravidla, a honem zavrtěla hlavou. „To je dobře,“ pochválil ji. „Protože jak víte, čeká se od vás, že vyjdete vstříc každému našemu přání. My dva s Markem vás chceme potěšit; na tom, co si přejete vy, vůbec nezáleží.“

Jan překvapilo, jak ji Robova slova vzrušila. Byla ale přesvědčena, že její unavené tělo nedokáže reagovat na nic, co s ní ti dva budou provádět. Jak jsem se mohla tak splést, pomyslela si zpětně při vzpomínce na prudký orgasmus, který si na ní vynutili.

Vybavilo se jí, jak se na ni Rob obkročmo posadil a vmasíroval jí do prsou sladce vonící olej, zatímco Marc poklekl u dolního konce postele, roztáhl jí nohy a s neuvěřitelnou zručností dráždil jazykem citlivý středobod jejího těla. Nespočítala by, kolikrát se vzepjala do oblouku a zamítala se v křečích bezmocné rozkoše. Byl to neskutečný zážitek, a když se od ní Rob konečně odtáhl a přešel jí rukou po propocené těle, na okamžik jí připadalo, že postřehla v jeho pohledu cosi osobního. Teď usoudila, že se zřejmě mylila. A i kdyby ne, už nikdy to nezjistí.

„Doufám, že nás zase někdy navštívíte,“ propracovával se Rob se svou řečí k závěru. „Těm z vás, kdo objevili, že rozkoš může pramenit z bolesti, bych rád doporučil, abyste si navzájem vyměnili telefonní čísla. Většinou asi zjistíte, že vašim dřívějším známostem přivodí vaše nové sexuální preference něco jako šok.“ Místností se rozlehl poněkud stíněný smích.

Jan pod dlouhou pouzdrovou sukní bezděčně sevřela hýždě svalu, když si vzpomněla, jak pálil a štípal latexový bičík, s nímž to tak mistrovsky umí Robův zástupce Simon. Při první

ráně, kterou dostala, se rozkřičela leknutím a vzteky. Ale jelikož ležela roztažená na břicho na obrovském dřevěném stole a ostatní hosté jí pevně drželi zápěstí a kotníky, nemohla nic dělat.

A jak její „trest“ pokračoval, začala si ke svému úžasu uvědomovat, že nepříjemný pocit se rychle vytrácí, horkost z ran se jí rozlévá tělem a s ní se šíří i vzrušení. Ano, rozhodně si musí s některými lidmi vyměnit telefonní čísla, než nasedne do auta a vyrazí zpátky do Londýna za svým nabitým pracovním programem.

„A teď nadešla chvíle, kdy se rozejdete,“ uzavřel Rob s úsměvem. „Zapamatujte si všechno, co jste se tu naučili. Nechcete přece promarnit svou investici, že ne?“ Znovu se ozval smích, ale tentokrát nezněl rozpačitě. Jan na vteřinu zachytila Robův pohled a zatoužila po důkazu, že měla pravdu a že pro něj znamená víc než ostatní. Jenže Rob se mlčky otočil a odešel. Zkoprněle si uvědomila, že jí zvlhly kalhotky. Stačilo si vzpomenout, co se s ní dělo, a znova se celá rozpálila touhou.

K Jan přistoupil muž zhruba jejího věku. Pamatovala se na něj ze soboty. Byl úžasně obratný milenec, i když tenkrát se ještě neuměla plně odevzdat do jeho moci.

„Říkám si, že brzy zorganizuju nějakou párty,“ nadhodila.

„Bezva nápad. Doufám, že mě zahrneš do seznamu pozvaných.“

Jan se usmála a přihrábla si nakrátko ostříhané hladké hnědé vlasy za uši. „Ideální počet bude osm, co ty na to?“

Přikývl. „Jo, osm zní dobře. Byl to zajímavý víkend, co?“ Významně se na ni podíval.

Tělem jí projel záchvěv. „Ohromně zajímavý,“ přitakala tiše. Zlehka ji pohládl po tváři a Jan si vzpomněla, jak jí tytéž prsty sevřely ruce nad hlavou a jak se jí zahryzl do levé bra-

davky a brutálně se přísál k jemné pleti, aniž bral ohled na protesty – protože právě o tomhle byl celý víkend. Najednou ho zase chtěla, tady a hned, a viděla mu na očích, že je mu to jasné.

„Koukej zavolat brzy,“ poručil jí. Před pobytem na Ostrově by ji ten rozkazovačný tón podráždil. Teď ji vzrušoval.

„Zavolám,“ ujistila ho. Pak si neochotně sbalila zavazadla a vydala se zpátky do Londýna.